

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۲۷ نومبر ۲۰۲۲

یونس نگاه

شلاق طالب شوک ندارد!

ماه‌ها پیش از برگشت طالبان به قدرت و حتا پیش‌تر از آن‌که سریال تسلیم‌دهی ولسوالی‌ها آغاز شود، مردم عادی افغانستان و آنانی که در دادوستدهای سیاسی دخیل نبودند، برای روزهای سخت آمادگی می‌گرفتند. بعد از امضای توافق‌نامه دوحه و آن‌گاه که زندانیان طالبان گروهی آزاد شدند، همه دانستند که کشور در سرآشویی تنزل فرهنگی، اقتصادی و سیاسی افتاده است. بیشتر رهبران، کارشناسان، دیپلمات‌ها و سیاست‌مداران شناخته‌شده سناریوهای مختلف را بررسی می‌کردند و به ندرت یکی از آنان از برگشت حاکمیت طالبانی با ویژگی‌های «اصلی» سخن می‌گفتند. سخن از تغییر بود و این‌که طالبان امروز آن طالبان سابق نیستند. مردم اما با کوچیدن، روی آوردن به پوشش سنتی، ریش گذاشتن و امثال آن نشان می‌دادند که نبض زمان خود را بهتر درک می‌کنند و می‌دانند که چه دورانی پیش روی است.

طالبانی که در میزهای مذاکره، مجالس دیپلماتیک و حتا رسانه‌ها معرفی می‌شدند، با طالبانی که مردم می‌شناختند یکی نبود. آن گروه در تمام دوران ۲۰ سال دوری از قدرت، محاکمه‌های صحرائی، شلاق و سنگ‌سار را در جاهانی که نفوذ داشتند، اجراء می‌کردند و جز تفاوت‌های شکلی جزئی، در رفتارشان تغییری روی نداده بود. در تمام آن دوران اداره موازی خود را فعال نگه داشته بودند و در نتیجه بخش بزرگی از مردم افغانستان وقتی می‌شنیدند که طالبان برمی‌گردند، می‌دانستند در مرنزی، گرسنگی، مهاجرت، تبعیض و سرکوب آزادی‌ها برمی‌گردد.

در یک سال و چند ماهی که از حاکمیت طالبان می‌گذرد، بارها نهادهای بین‌المللی، سفارت‌خانه‌ها و سیاست‌مداران کشورهای منطقه و جهان گفته‌اند که از طالبان ناامید شده‌اند و این گروه به تعهدات خود عمل نکرده و حقوق بشر را رعایت نمی‌کند. طالبان گام‌به‌گام مقررات «امارتی» خود را بر جامعه اعمال می‌کنند و با صدای بلند می‌گویند که در پی ایجاد حکومت مبتنی بر دساتیر «امیرالمؤمنین» اند و به هیچ قانون و قاعده‌ای جز شریعت با تعبیر خودشان تن نخواهند داد.

در این اواخر دره‌زنی در محضر عام بیشتر شده و مثل دور اول امارت طالبان، مراکز ورزشی را به نمایشگاه‌های شکنجه بدل کرده‌اند. آنان اعلامیه نشر کرده مردم را دعوت به اشتراک در تماشای مجازات مردان و زنان می‌کنند. از رسانه‌ئی شدن مجازات بدوی هراس ندارند. مردم نیز گروه‌گروه رفته، شکنجه هم‌نوعان خود را تماشا می‌کنند؛ بدون آن‌که تعجب کنند و بگویند که از دیدن چنان صحنه‌ها شوکه شده‌اند. چرا شوکه شوند؟ اگر روزی دیده شود که طالبان به حقوق و آزادی‌های مردم احترام می‌گذارند، باید تعجب کرد. اگر روزی طالبان بگویند انتخابات می‌خواهند، قوانین مدنی را می‌پذیرند و از شکنجه و آزار مردم دست برمی‌دارند، باید حیرت کرد. آنانی که می‌گویند از رفتار طالبانی این گروه شوکه شده‌اند، شاید خود از بازیگران نمایش تطهیر طالبان‌اند و هنوز می‌کوشند که با ایجاد شک و تردید در عقب‌ماندگی و استبداد طالبان مردم را فریب دهند، یا واقعاً آن گروه را نمی‌شناسند.